

Que comence l'estiu, estem preparats, l'esperàvem

Tenim un any més que hem viscut a mig camí entre el que hem volgut i el que ens ha tocat

Foto: Roberto Trombetta

M'encanta, l'estiu. M'encanta que arribe l'estiu. L'olor que fa l'aire quan està a punt d'arribar. La primera nit que surts al carrer i no fa fresca. L'excitació de l'instant previ, l'aperitiu d'una boda, un cucurutxo de coco abans de fer-li la primera llepada és l'inici de l'estiu.

No és que ho planifiquésem amb temps. Ni tan sols ho planifiquem (bé, a partir d'ara que me n'he adonat potser sí que ho planificarem cada any) però el cas és que no sé com mos ho fem però el primer dia d'estiu mon pare i jo sempre anem a dinar junts a un-puesto-o-altre. A un puesto o altre prop del mar, que senyale estiu.

Bevem vi blanc, un de boníssim que té un nom preciós que mon pare mai recorda i sempre per demanar-lo quan diu, aquell, com se diu, llavors jo ja sé que he de dir en veu alta Gessamí. Cap a la tercera copa m'explica la seva teoria sobre l'únic camí obligat a la vida: el que acabes vivint. Sobre els camins que al final no són, no en sabràs mai res. Només ne hi ha un possible, de camí a la vida. Es va veient, es va vivint, i és aquell. Estem d'acord. Ens assemblem.

Ara comença l'estiu i no pot començar millor. Diumenge em despertava al llit de dalt d'una de les tres lliteres d'una habitació d'una casa de colònies. No soc monitora de lleure ni res paregut. És que

havíem anat de boda (sí, una altra vegada, deu ser l'any de *l'amour*) lluny de tots els llocs i ens hi havíem quedat a dormir, allà mateix, al lloc mateix de la festa. Érem sis adults d'entre trenta-quatre i quaranta anys compartint lliteres i anàvem borratxos.

Enmig de la foscor i els grinyols de les lliteres pensades per aguantar cossos adolescents s'anaven sentint frases més o menys connexes, reflexions de curta tirada igual que sons feréstecs en la nit d'un bosc tropical:

R: -Demà estarem bé, trobo, que no hem begut molt. (Mentira)

S: -Jo ja dormo a dalt que vaig a paleo.

MB: -Jo tinc molt mal despertar.

MC: -No com la resta del dia que, en canvi, ets un encant.

X: -Se pot fumar aquí?

P: -Tinc hipo.

MC: -No dormiguésseu de cara amunt que roncareu.

X: -Quan has marxat m'han preguntat per tu.

P: -Xeics, tinc hipo.

MC: -Apreta't lo canyell.

MB: -A mi no em desperteu demà eh.

R: -Demà, diu. Pos si són les sis.

(Segons de silenci)

X: -Quan has marxat m'han preguntat per tu.

(Segons de silenci)

X: -Se pot fumar aquí?

(Segons de silenci)

X: -A quina hora és l'esmorzar?

Amb els ulls a dos pams del sostre d'aquella habitació de colònies vaig riure i crec que era en part pel talent per a la xorrada dels meus amics, en part de felicitat. Vaig valorar l'amistat, el moment, que tot just comencés l'estiu, vaig mastegar l'instant previ de tantes coses que vull que passin que vaig pensar que ho escriuria. Que la vida és això, fer plans que t'il·lusionen i saber gaudir-ne de l'expectativa, del desplegament i de la materialització.

Avui tenim un any més que hem viscut a mig camí entre el que hem volgut i el que ens ha tocat viure. Però estem aquí, un altre juny, amb una copa de Gessamí celebrant que el camí obligat de la vida ens deixa ara agafar una drecera vora el mar. Que comence l'estiu. Estem preparats. L'esperàvem.